

Sygn. akt V CSK 98/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku I.C.

przy uczestnictwie P.O. i S.O.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 24 października 2018 r., sygn. akt VI Ca (...),

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2. zasądza od każdego z uczestników na rzecz  
wnioskodawczynie kwotę po 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem  
kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania S. oraz P.O. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 24 października 2018 r., oddalającego ich apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w C. z dnia 29 maja 2018 r. Sąd Rejonowy dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonej w W., oznaczonej jako działka numer [...]1, stanowiącej własność wnioskodawczynie I.C., z nieruchomością oznaczoną jako działka nr [...]2, której współwłaścicielami są po połowie uczestnicy P. i S.O., według linii koloru czarnego, znaczonej punktami 1, 2, 3, 4, 5, przedstawionej na mapie sporządzonej przez geodetę H.K., wpisanej do

ewidencji materiałów państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Starosty [...] w dniu 9 maja 2017 roku, nr (...)

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że poprzednicy prawni właścicieli obydwu działek nabyli prawo własności do nich na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych, wobec tego stanem prawnym jest stan istniejący w dacie 4 listopada 1971 r. Wówczas granica przebiegała w sposób przedstawiony w opinii biegłej geodety H.K., według wariantu trzeciego. Budynki posadowione od ulicy na działkach numer [...]1 i [...]2 istnieją od około 1906 r. Podział na działki objęte wnioskiem nastąpił w 1930 r. i co najmniej od tego czasu ściana łącząca budynki wyznaczała granicę. Tak przebiegała granica również w dniu 4 listopada 1971 r., stan ten utrzymał się do tej pory i nie był na przestrzeni lat przedmiotem sporu. Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, że stan posiadania w dniu 4 listopada 1971 r. odpowiadał granicy ewidencyjnej. Szkice polowe dotyczące obydwu nieruchomości, zawarte w operacie ewidencji gruntów z 1961 r. są niejednoznaczne, wzajemnie sprzeczne i poprawiane. Określenie pewnego przebiegu granicy ewidencyjnej nie było możliwe. Sąd Rejonowy dokonał rozgraniczenia według granicy prawnej utrzymującej się od 4 listopada 1971 r.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i jego wnioski prawne.

W skardze kasacyjnej uczestnicy zarzucili naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 153 k.c. Powołali też zarzuty w ramach podstawy kasacyjnej naruszenia przepisów postępowania, wskazując na uchybienie art. 328 § 2 w zw. z art. 233 § 1 i art. 382 k.p.c. oraz w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. oraz w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Domagali się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w C. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczyni wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od uczestników na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., uznając że nastąpiło oczywiste naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 153 k.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści tej skargi w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie, a jednocześnie orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Tak rozumianą oczywistość przynajmniej jednego z podniesionych w skardze zarzutów obowiązany jest unaocznnić skarżący.

Skarga kasacyjna uczestników postępowania sprowadza się w głównej mierze do kwestionowania ustaleń faktycznych, co jest niedopuszczalne z uwagi na zakaz przewidziany w art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Sądy obu instancji ustaliły stan prawny, który ukształtował się w wyniku uregulowania własności gospodarstw rolnych na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r., dokonanego według stanu posiadania z dnia 4 listopada 1971 r. Ustaliły też, że stan ten nadal trwa. Nawiązanie przez Sądy do stanu posiadania nieruchomości dotyczyło sytuacji faktycznej w dniu decydującym o granicach nabywanego prawa własności w oparciu o powołaną ustawę, a nie

spokojnego posiadania, o jakim mowa w art. 153 k.c. Podstawą rozgraniczenia był w tym wypadku stan prawny, a nie stan spokojnego posiadania.

Z tych przyczyn wymieniona przez skarżących podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi, a okoliczności sprawy nie wskazują, aby zachodziły inne przesłanki przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił więc przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. w zw. z § 5 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

as]

aj